

Any I.

Olot, 29 d'Agost de 1899.

Núm. 15.

L'OTOLÍ

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOURS.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pessetas.

Un trimestre 1'50 «

Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat á l'ombra pera arribar a la realització dels seus ideals. Defensor dels principis honorats que sustentava, ben clars y á la llum del sol los va exposar á la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda á Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguerem, enteném avuy que han de quedar á càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmiques d'Espanya ab los demés països, la construcció d'obras públiques de caràcter general, la resolució de totes las cuestiones y conflictes inter-regionals y la formació del presupost anual de gastos, al que deurán contribuir las regions á proporció de sa riquesa; tot ab la organització corresponent y adequada.

Peró enteném que correspon al Poder regional lo règimen intern de Catalunya, y que ha de constituirse aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa legislació y segons sas necessitats y son modo d'esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que á Catalunya desempenyin càrrechs públichs: volém Cortes catalanas, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils, sinó per quant se refereixi á la organització interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en ultima instancia 'ls plets y causas: volém esser arbitres de nostra administració, fessant ab entera llibertat las contribucions á impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forosa presti servey tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya: aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; á n' aixó arribarém á no trigar gaire.

(Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897.)

¡VISCA CATALUNYA!

Nosaltres no volém judicar la feta del dilluns á Barcelona. Periòdichs formals y dignes de fé 'ns han dit que las personas á qui havia bastonejat la policia; ó aquells al menos á qui volia bastonejar, no havían comés altre delict que cridar ¡Visca Catalunya! Lo públich se senti contrariat en la Plassa de Sant Jaume al saber y veure que no 's feya la serenata anunciada, passá per allà, casualment ó ab deliberació, lo mestre Morera y se l'aclamá, y després, quan aquest ja havia conse-

guit escapulirse fugint de la manifestació, los contrariats s' encaminaren á la Rambla pera anar á fer present als periòdichs la llur contrarietat. Tot passant pel carrer de Fernando cridavan lo que queda dit y fui notar los diaris—y recomaném al *Diario de Barcelona* que s' hi pari una mica—que, en compte d' apagar los llums y tancar las botigas, al passar se 'ls aplaudia. Ningú, ni 'l mateix *Brusi*, ha dit que 'ls manifestants, ó lo que fossin, trenquessin cap vidre. Cal admetre alguna diferencia entre aqueixa manifestació y 'ls abusos dels *trinxe-*

gües, y fins se n' ha d' adreçar una

altra entre la conducta gubernativa d'allavors y la d'ara. Los *trinxe-rayres* tingueren temps y espay pera trencar una infinitat de vidres, espatllar uns quants carruatges del tramvia y fins intentar calar foc al Colegi de Jesuitas: l'autoritat gubernativa no acabá ab allò fins que 'ls vehins de Barcelona digueren net y clar qu'ho acabarian ells. Los manifestants del dilluns no tingueren temps d'arribar de la Plassa de Sant Jaume á la Rambla: los polissons, sense avis previ, los feren recular á garrotadas barrejadas ab malas paraulas ditas en lo *sonoro idioma oficial*. Que l'escena fou una mica massa viva ho proba l'informació que, segons testimoni de tota la premsa barcelonina, fins del *Brusi*, ha fet obrir lo Gobernador, qual informació—que no donará segurament cap resultat ni 'n sabrem may més—ha de considerarse com un desagraví fet als qui ab tant vigor, y probablement ab tanta rahó, se queixaren de la feta.

Las garrotadas del dilluns ó son un excés de *zel* de la policia ó son lo comensament d'una nova era de persecució. Ja ho aclarirém ab lo temps, perque no han de faltar ocasions á la policia pera repetir las si 's tracta d'aixó darrer. Separatisme 'n trobaran los polissons sempre que vulgan: bon xich més difícil era trobar als culpables del atentat anarquista del carrer de Cambis Nous y, no obstant, fou agafada molta gent á qui després se deixá anar. No hi ha res més just y més digne de lloa que descobrir á un delinquent y castigarlo de conformitat ab l'importancia del delict; però tampoch hi ha res més lleig y odiós qu'inculpar á un innocent, empresonar-lo á cegas sense tenir probas y deixar-lo anar després d'haverlo atormentat y deshonorat. Si la policia es la qu'ha de calificar als separatis-

tas, no 'n faltarán d'escenas com la del dilluns y com la del día 29 de Juliol, y altrás cosas pitjors vindrán si 'ls polissons s'hi empenyan.

Si 'l crit de *¡Visca Catalunya!* es delict, som, gracias á Deu, innombrables los delincuentes, y nosaltres nos posém á cap d'aula. Ho hem cridat al carrer, ho hem cridat vora la iglesia, ho hem cridat en los llochs més sants y respectables. Casi casi podém dir qu'hem nascut cridantho, al menos al naixer á la vida de la inteligencia, y cridantho morirém, si Deu nos escolta.

Lo *Diario de Barcelona* ha parlat de manifestacions no autorisadas. Nosaltres nos pendrém la llibertat de recordarnhi una que no sabém l'autorisés previament ningú. Fou, donchs, una manifestació ilegal que 's euydá prou d'aplaudir lo *Diario de Barcelona*. Parlém de la festa dels Jochs Florals de 1888. En la gran sala del Palau de Bellas Arts, declará aquell día 'l Mestre en Gay Saber Mossén Jaume Collell, davant d'en Sagasta y de molts altres politichs de Madrid, que no s'esgarriaren, potser per mandra, de tan solemne declaració, que

*poble que mereix 'ser lliure,
si no li donan, s'ho pren;*

y no 's cridá *¡Viva España!* sinó *¡Visca Catalunya!* ni s'aclamá á D.ª Cristina d'Habsburch com á Reyna de Espanya sinó com á Comtesa de Barcelona. Hi tenim los nostres duptes de si aquella ovació fou legal y 'ns ho confirma alguna cosa que passá després que no esplicarém per massa íntima. Y, no obstant, al *Brusi* no li caygué malament allò ni 'ns vingué l'endemá ab l'escrúpol de si tan significativa manifestació—bon xich més significativa y solemne y atrevida que la del dilluns—fou ó no fou autorisada. Nosaltres de lo que no dubtém es de

qu' en Cánovas s' hi hauria ben enfadat si hagués portat la batuta, que estava allavoras á las mans d' en Sagasta.

Si 'ns volen agafar perque cridém ¡Visca Catalunya! no hi hauria aviat prous presons ni suficients presiris á Espanya, *é islas adyacentes*, pera encabirhi als presos. Es lo crit de la nostra redempció, es lo crit de la nostra salut, lo crit únich que no necessita adjectius y qu' enclou admirablement totas las nostras aspiracions y tots los nostres afectes. No hi haurian tiránias ni tutelas que 'ns l'arranquessin dels llabis, puig, com diu lo poeta Matheu,

*la flamada n' es inmensa
que ja ab res l' apagarán.*

No s' empenyin, donchs, en afogar-lo: ningú 'l podrà afogar. Es lo crit del present, però ho es més encara del pervenir. Lo calor patri renovellat es tan gros y tan via que, ho repetim, los infants ho cridarían al naixer si nasquessen miraculosament ab lo dó de la paraula:

¡VISCA CATALUNYA!

(De *La Veu del Montserrat*).

¿En que quedém? ¿Somos *cuatro gatos y locos* ó *el catalanismo es un gran peligro para la integridad de la patria?* (Romero).

Si lo primer, ¿perqué ocuparse de lo que fan y diuben los catalanistas si no te ni pot tenir cap importancia ni trascendencia? Si lo segón, ¿perqué no deu estudiarse 'l fonament del catalanisme, sos projectes y sas aspiracions y no confondre conceptes ni tendencias tractantlo de separatista, d'extrangerista y fins d'anarquista?

Pera convencers de lo venal y poca solta que son la gent qu' amassan lo

pa dels ases de provincia (diaris), aném á posarlos alguna mostra.

Llegim en lo *Madrid literario*:

«Al abandono de nuestros gobiernos los catalanistas ó, mejor, los separatistas han podido robustecerse á sus anchas, formando hoy un formidable ejército (ja no som *cuatro gatos*) de variados matices políticos (es que las personas de be y honradas van coneguentvos) y extraños algunos al suelo catalán. (Veusaquí una cosa que no 'ns hi parém; ni si son blanchs, grochs ó vermells, ni si portan barret, gorra ó barretina 'ls homes y las donas sombrero, mocador posat á la catalana ó á la viscaína ó cofa á la francesa, que de totas maneras ne tenim perque de tots n' hi ha d' honrats y dignes de formar dintre la gran familia patriótica). Y ¿quién osará protestar que Cataluña es la acariciada conquista de la Francia, habiéndose visto á un hijo de ésta ocupar la presidencia del «Casino de la Producción Nacional»? (Aixó proba duas cosas: que la Fransa coneix lo que valém los catalans y que, com dihém avans, no 'ns parém ab colors).»

Llegim en *El País*:

«Se ha formado una sociedad separatista, titulada «Els Montanyenchs», que cuenta con más de 600 socios (també aquestos son més de quatre gats) y se dedica, los domingos y fiestas (es que no poden perdre, com vosaltres, lo dia de treball; ningú 'ls hi subvenciona, qu' aixó 's deixa per Madrid), á ir por los pueblos en que hay fiesta mayor y allí se hace la gran propaganda (sense perdre feyna). Para ser socio se necesita hacer tres votos y éstos son: primero, llevar la barretina en todos los actos á que asista (aixó no sab perque ho fan? donchs senzillament, perque may puguin confon-

drels ab los catalans descastats y vividors polítichs); segundo, cantar *Los Segadores* á troche y moche, y tercero, hacer, por lo menos, cinco excursiones de propaganda al año (per suposat, pagant de la seva butxaca, sense buscar may Ansaldís que 'ls passegi y mantinga de franch y regali vestits pera la senyora)».

Continuant lo capítol de cárrechs, diu més avall:

«En la reunión de los gremios, verificada en el Tivoli, el presidente abrió la sesión hablando en castellano y se armó el escándalo *hache* hasta que habló en catalán. (Es qu' á n' aquells *quatre bojos* se 'ls posá al cap que havian de parlar com Sant Ramón, Fivaller, Fontanella, Casanovas, Claris, etc.)».

Encara més:

«En menos de mes y medio se han vendido 8.000 cántaros de agua (nosaltres, sense possehir l' hermosa llengua de Cervantes, hauriam dit *para*. Tal vegada no ho enteném, però 'ns fa l' efecte d' alló de *medias para curas de lana*) con la inscripció ¡Visca Catalunya lliure! y los ha vendido la tienda «Fayans Catalá», de la calle de Aribau. (¡Vamos!, amo dels «Fayans», diguins la veritat, ¿quánt n' hi han fet pagar d' aqueix reclam?)».

Jem.

DESGRACIAS. ⁽¹⁾

Dintre de la barraca tres personas no hi cabian pas... Y ells, casi may hi eran tots dos. Perque en aquella via

(1) D' una colecció premiada en lo certámen de *L' Atlántida*.

los trens hi passavan l' un darrera l' altre que ni donavan temps de menjar... Y sempre sentint aquell xiulet estrident etern, que se 'ls havia ficat á las orellas, després de tants anys!

—¡Tants anys!—Sense fer res més que viure com bestias tancadas á la gabia!

Y aixís havian passat... ¡cá! Ni ho sabian! lo qu' havian passat dins la gabia ab surtida, però sense expansions; perque 'l ventre demanava pa y aquest no venia, si continuament no s' estavan l' un ó l' altre á la porta mirant com rodavan los trens; y ab la bandera vermella ó verda á las mans. Y no 'ls enfitaren no...

—¡Vaja!—qu' en lo mon no més havian servit de máquinas. ¡Ni fillsi ni un diner avansat...—Res, res absolutament, y ab l' esperansa de que, quan serian vells, l' empresa 'ls despatxaria per inútils, com caball xacrós que se l' estripa; sinó qu' á n' ells los deixarian morir de fam...

Pensar ab aixó entrístia y la veritat es, que ja ho era de trist, ja. Y ells cada día hi pensavan y cada tren que veyan los hi feya pensar més, que dintre 'ls vagons no hi havian conegut sinó la més gran indiferencia, única cosa ab que s' havian familiarisat en aquest mon.

Aixó á n' ella la capficava y á n' ell lo feya malehir, y als dos discorre com no 's te de fer...

Y no era estrany. Perque ab tants anys d' estar allá olorant al monstre del progrés, respirant lo baf del progrés, menjant lo pa del progrés, visquent del progrés y no veyent més que 'l progrés; s' havian tornat com las máquinas del *Progrés* y á n' ell obelhian encara que no 'ls va donar may temps d' auar á missa, ni á con-

tessar, ni enloch ahont se deslliga 'l home de la màquina.

Y per aixó van creures lliures de poguer disposar de llurs vidas com mellor los hi plagués.

—Ja n' hi ha prou d' aixó, va dir ell y ab un mot més van entendres...

—¡Al vespre!—...

Quan lo tren de las onze hagué desaparegut en la reblincoya, lo braser de terrissa qu' ella va posar al centre de la gabia semblava un recó del infern; asficiava aquell foch tan abrandat...

—Ja crema, tú!—

Ell cargolá las bayetas, se ficaren á dins y van tancar fort, tapant las esquerdas de las fustas ab parrachs y papers.

La gabia era plena d' un fum blavench y carregós. Ell s' abràssá ab ella que caygué en una cadira. Y 'l fum aumentava. A n' ell li rodá 'l cap y va caure d' esquena, desfentse de ella, y s' obrí l' occipital y ja no pogué aixecarse. Ella fora 'l pès que tenia al damont respirá, però no 's podia moure. Ab los ulls entelats y parlant ab pena, demanava vida.—¡Vida! o... bri..u... m' afo..go.. vi...da... vi...da! —y ningú podia donarnhi qu' ell s' escolava als peus d' ella, grunyint com una fera.—Vi..d.a.—singlotava discordantse 'l gipó y deslligantse la cotilla que li caygueren per l' esquena aturantse á la cadira. Lo pit li quedá en descobert y respirá mellor. Però 'l fum creixia. Ell aixecá un poch lo cap; al véurela descoberta grunyí fort, se li arrapá á las camas fins que la feu caure. S' adormiren... y res.

Lo fum era espés, la calor no 's podia resistir y 'l braser ab tant de foch se partí y las brasas s' escamparen, cayguent sobre la brasa d' ell...

Lo tren de las dotze venia com lo

llamp obrint sos ulls de foch, esbutegant. Lo maquinista no vegent senyal frená tement un perill y á pochos metros de la gabia 'l tren quedá parat.

Se reventá la porta, vegeren lo que passava, probaren d' apagar lo foch y torná á marxar lo tren ab gran retart que volia guanyar lo maquinista, mes no va poguer.

Tres quilòmetres més avall uns crits desesperats atronavan l' espay; s' oían cruiximents de fustas, y crits y jays! y encara 'ls xiulets continuavan...

Era aquell retart que feu topar l' *expres* ab lo de carga...

Y la gabia cremava en llargas flamaradas... però ningú 'n va fer cas...

Era la vigilia de Sant Joan....

Berga y Boada.

(De *La Nova Cathalunya*).

SECCIÓ DE NOTICIAS.

Lo P. Domingo Balsells, jove escolapio, fill de nostra vila, predicá 'l dijous prop passat en nostra parroquia 'l sermó corresponent á la diada de Sant Esteve. Ho feu en nostra hermosa llengua, ab una elocuencia poch comuna y demostrant una facilitat de paraula digna dels grans oradors de l' escola catalana.

De la iglesia de Sant Esteve no 'n degueren marxar las massas del poble sense entendrel, com se 'n van la major part sense entendre una paraula quan predican en llengua forastera. Y aquells que van á la iglesia pera buscar sols la elocuencia, ¿no sabian veure encara que 'l catalá es tan elocuent com qualsevolga altra llengua llatina? Si en catalá 's pot expressar tot lo que s' expressa en castellá y una mica més, segons diu Menendez Pelayo, no deuen pas faltarli totas las

condicions que deu reunir una llengua. Afortunadament comensan à compendreho alguns fills de nostra vila que no s' inspiran ja en la tradició rutinaria y buscan més directament la salvació de las ánimas predicant à las masses ab la llengua del poble.

Felicitem al religiós escolapio à quin no han de faltar profitosos fruyts en son sagrat ministeri, continuant lo camí emprés, ab lo fervor y convicció ab que sab predicar.

En lo programa que passava 'l repartidor de la companyia qu' actúa en nostre Teatro, directament no hi hem vist anunciada cap obra catalana y si sols alguna pessa. ¿Serà qu' aquesta companyia creu que 'l català no més serveix pera fer riure?

Diumenge passat tingué lloch, en lo Teatro d' aquesta vila, lo debut de la companyia que, baix la direcció de D. Miquel Pigrau, ha comensat la temporada d' estiu.

Se posà en escena 'l drama de don Joseph Echegaray, titulat *Lo sublime en lo vulgar*, que per cert s' hi notà certa fredor en las escenas més culminants de l' obra, à causa potser de la falta d' ensaigs, donchs, segons tenim entés, no pensavan debutar ab dita obra.

Nos deixá entreveure sas qualitats dramáticas D.ª Mercés Blanca, però esperém poguerlas admirar més en alguna altra obra... més ensajada, per exemple.

Posaren en escena, per pessa, *La capseta dels petons*, que resultà més ajustada que 'l drama, sobresurtint la Srta. Marsal.

Doném la benvinguda à la companyia y li desitgém una bona estada en nostra vila y bonas entradas.

Per fi la desitjada pluja arribà 'l

dilluns passat, refrescant la temperatura insoportable qu' haviam de disfrutar y reanimant las cullitas que se acabavan de perdre.

Se 'ns ha assegurat que l' ariet de la font del Tura 'l dimars sofrí alguna averia de poca importancia, porque comensà tocant diana à la rabiosa à las tres del matí y després s' anà amaynant, suant per la porta de tan... cansat.

Presidint lo Sr. Monsalvatje y ab assistencia dels regidors Srs. Deu, Masllorens, Sala, Daudi, Bolós, Tenas, Surroca, Gelabert, Vidal y Benet, celebrá sessió nostre Ajuntament dimars passat.

Llegida y aprobada l' acta de la sessió anterior, se prengué 'l següent acort:

Assistir al ofici que 's diu à Sant Roch lo dia 16 del corrent.

Dimars passat tocá en la Plassa de Alfonso XII la banda municipal y notarem que hi hagué escassa concurrencia, porque la major part de la gent se n' anà al Firal à passejar, proba que no es la Plassa un dels llochs més apropiat pera tocarhi la banda, ja que no 's presta pera passejarshi com lo Firal.

Lo mercat del dilluns no pogué efectuar-se per causa de la pluja, no obstant la fira d' ahir se vegé molt concurreguda.

Hem tingut lo gust de saludar à nostre amich, lo jove poeta en Joan Guasch, qu' obtingué l' any passat la Flor Natural en nostre Certámen y qu' acaba d' obtenir la mateixa distinció en lo certámen de La Bisbal.

Si en lo carrer de Gerona existissen

aceras estretas com en la majoria de nostres carrers, tal vegada se veurien expeditas, mes com que hi ha l' ample passadis pera las acacias, sos vehins s' aprofitan d' ell y, com que ningú 's cuyda d' amonestarlos, escampan sos embrassos fins á interceptar passadis, accra y carretera.

Aixó y la falta de llum en la referida via, fa que sovint los tranzeunts, á la nit, rebin sustos y fins contusions.

A l' hora en qu' entrá aquest número en premsa, plovia ahir de lo bo y mellor.

Avuy surtirán d' aquesta, pera Sant Privat, Platraver, Ciuret, Vidrà, Puig-sacalm y Santa Magdalena, un grupo d' excursionistas, socis del «Centre Excursionista» de Barcelona, y varis aficionats á corre per la montanya, d' aquesta vila. Lo resultat, si es satisfactori com esperém, serà 'l motiu de una de las sessions més importants que 's donarán, l' hivern vinent en lo mentat Centre de Barcelona.

En lo Teatro Principal se posará avuy en escena, á dos quarts de nou de la nit, la comedia en tres actes *El filósofo de Cuenca* y 'l joguet en un acte *Una casa de dispesas*.

Pera diumenge s' anuncia 'l drama en tres actes *La Pilarica*.

Dissapte la banda municipal tocará al Firal, de nou á onze de la nit.

La junta de la secció recreativa del «Centro de Católicos» d' aquesta vila, ha organísat una reunió familiar pera lo dimars pròxim, festivitad de l' Assumpció de Nra. Sra., que finalisarà ab l' aplaudida pessa, que tant d' éxit obtingué 'l dia de son estreno, titulada *Duas horas de gobernació d' un escura xemaneyas*, posada en escena pel seu

autor D. Secundi Casas y desempeñat pels Srs. Illa, Estorch, Sala, Darnaculleta y Buixons.

Lo diumenge passat predicá en catalá, en lo santuari de la Mare de Deu de la Salut, lo P. Antón Perpinyá, escolapio del colégi de nostra vila. La simpática figura del nostre amich atragué gran concurrencia de Sant Feliu de Pallarols y pobles comarcans, que anaren á escoltar la paraula de Deu eixida de sos llabis d' una manera correcta y facilissima, escoltantlo tots ab verdadera atenció y entenguentlo tothom, puig allà no 's troba cap persona que parli en llengua forastera y molt poch que la comprenquin.

Ha mort á Barcelona l' esposa de nostre amich, lo conegut artista y literat, D. Alexandre de Riquer.

Lo P. Antón Mirats ha sigut nombrat Provincial de las Escolas Pias á Catalunya. Ha arribat de poch de Buenos Ayres, ahont ha desempeñat ab gran acert los càrrechs de Visitador y de Provincial dels colégis allà establerts per l' ordre del P. Joseph de Calassanz tan escampada en l' América Ilatina.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	17'00	Ptas.
Mastay.	16'00	«
Blat de moro	13'00	«
Fajol.	16'00	«
Mill.	16'00	«
Panis.	15'00	«
Monjetas.	22'00	«
Fabas.	14'00	«
Bessas.	14'00	«
Llubins.	10'00	«
Patatas (carga).	09'00	«
Ous (lotzena).	01'10	«

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy 10.—*Avans* †.—S. Llorens diaca mr.—*Absolució general en la Mercé.*
 Div. 11.—S. Tiburci mr. y Stas. Filomena vg. y Susagna mrs.
 Dis. 12.—Sta. Clara d' Assis vg. y fra.
 Dium. 13.—Ss. Cassiá b. é Hipólit mrs. y Sta. Elena vg. y mr.
 Dill. 14.—Ss. Eusebi pbre. y Pau mr.—*Vigília.—Dejuni ab abstinencia de carn.*

Dim. 15.—~~X~~ L' ASSUMPCIÓ DE NTRA. SRA. Y S. Alipi b.—*B. P. en S. Agustí y Minims.*
 Dimc. 16.—~~X~~ *en Olot.*—Ss. Roch y Jacinto cfs. y 'l beato Joan de Flo.

QUARANTA HORAS.—Continúan en la iglesia del Immaculat Cor de María. Dilluns passarán a la de Sant Esteve.—La exposició de S. D. M. comensa a dos quarts de set y des de dilluns a las sis.

OLOT.—Imp. de N. Planadevall —1899.

A N U N C I S .**MAQUINARIA FARINERA.**

N' hi ha pera vendre en Sant Martí de Vilallonga, aprop de Camprodón.

UN TORN Y CESSOR. UN VENTILADOR.

Rahó: Jaume Durán, Sant Martí de Vilallonga.

RELOTGERIA RIDAURA.

Sant Esteve, 27.

Aquesta casa te 'l gust de participar a sos antics clients y al públich en general, que ha tornat a ferse cárrech de son acreditat establiment, que per un temps ha corregut a cárrech de D. Ramón Masifern; oferint servir ab esmero, com te acreditat tant aquí com en sas casas de Gerona y Figueras.

Gran assortit de rellotges de totas classes y preus, desde 10 ptas. amunt.
 Taller especial de reparacions.

Precisió y promptitut. Preus económichs.

LO POSITIU.

S' avisa al públich en general y en particular a la nombrosa clientela del acreditat establiment-sastreria de

JOAN BELLAPART,

situat en los carrers de Sant Esteve, núm. 9, y Sant Tomás, 5, de aquesta vila, que en lo mateix establiment s' ha rebut un complet variat assortit de géneros última novetat pera la estació d' estiu, y que s' confeccionan trajos a mida desde 'l módich preu de 20 ptas. en avant, competint, d' aquesta manera, en baratura, gust y elegancia, ab las sastrerias y basars de robas fetas més económichs de Barcelona y altrás capitals.

La medicació sulfurosa a domicili

AB LAS

GOTAS-MARES SULFUROSAS

DE BAR,

ab las quals se preparan inmejorables ayguas sulfurosas pera beguda gargarisme; pulverisació, banys, etc.

Curan: herpes (brians), escrófulas (humors frets), malalties de la pell, bronquitis y catarros, anginas, asma, anemia, etc.

FRASQUET 3 PESSETAS.

Depósit en Olot: Farmacia del Sr. Cardelus.

LA BARCELONESA.

CONFITERIA DE

Marcelino Juanola y Danés.

Bonayre, 5.

En aquesta confiteria y pasteleria, se preparan y serveixen refrescos pera bodas, bateigs y missas novas, ab tot lo serviment necessari en tals cassos, a preus económichs. Se serveixen gelats y s' venen los vins legítims de Jerez, de J. Gordon Doz y Comp., a preus de *bodega*.

Reposteria de primera classe a 4 rs. lliura